

Arrest

nr. 233 896 van 11 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 6 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 januari 2020.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij haar huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet. Zij verklaart zich te houden aan de eerder door haar afgelegde verklaringen. Zij voegt hier aan toe dat zij en haar zus in 2019 lid werden van de oppositiepartij MRD en deelnamen aan een demonstratie voor de Djiboutiaanse ambassade. Zij herhaalt dat haar psychologische toestand niet goed is en dat dit ook komt door haar besnijdenis. Zij verklaart tevens dat zij aan chronische stress lijdt.

Om haar vierde verzoek te ondersteunen legt zij volgende documenten neer: een kopie van een lidkaart van MRD op naam van H. B. F. uitgereikt te Brussel in 2019, een kopie van een attest van MRD opgesteld door D. A. F., voorzitter van MRD, op 23 augustus 2019 te Kortrijk, een kopie van een Attestation de suivi psychologique opgesteld door klinisch psychologe S. K. van Maison Médicale Galilee op 28 augustus 2019 te Saint-Gilles, een kopie van een Carte d'activi op naam van F. H. B. opgemaakt op 8 oktober 2015 te Luik en een kopie van een persoonlijke foto van haar en haar zus voor de Djiboutiaanse ambassade.

In het kader van haar eerste verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan haar asielrelaas. Haar beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 122 775 van 22 april 2014.

In het kader van haar tweede verzoek nam de commissaris-generaal eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Haar beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 174 968 van 20 september 2016.

In het kader van haar derde verzoek nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot afstand van een asielaanvraag.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De

kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoont in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Verzoekster stelt dat: "Zij stelt immers dat de nieuwe aanvraag van verzoekende partij volledig gebaseerd zou zijn op haar problemen en vrees zoals uiteen gezet tijdens haar vorige asielaanvragen en verwijst zondermeer naar de eerder genomen negatieve beslissingen." De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verzoekster wijst er op dat zij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoekster op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekster in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 6, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon

brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek werd aan verzoekster verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

6. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 januari 2020, voert verzoekende partij aan dat zij zeer veel nieuwe documenten heeft ingediend die haar politieke oppositieactiviteiten aantonen in België en dat deze zeer belangrijk zijn bij de beoordeling van haar vrees. Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat zij moest gehoord worden teneinde die activiteiten in België toe te lichten. Verzoekende partij benadrukt dat de documenten allemaal ernstig zijn.

Waar verzoekende partij van oordeel is dat zij moest gehoord worden teneinde die activiteiten in België toe te lichten, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Verzoekster wijst er op dat zij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoekster op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.*

Verder wijst de Raad er op dat uit haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekster in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 6, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek werd aan verzoekster verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken."

Verzoekende partij voert aan dat zij zeer veel nieuwe documenten heeft ingediend die haar politieke oppositieactiviteiten aantonen in België en dat deze zeer belangrijk zijn bij de beoordeling van haar vrees. In de beschikking wordt het volgende gesteld: *"Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal."*

De Raad wijst dienaangaande naar de vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, dewelke zij niet weerlegt noch ontkracht met haar voorgaand betoog:

"Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, meer bepaald dat u in 2019 in België lid werd van de Djiboutiaanse oppositiepartij MRD en voor de Djiboutiaanse ambassade deelnam aan een demonstratie (zie verklaring volgend verzoek DVZ dd. 11 september 2019) moet immers worden benadrukt dat deze niet overtuigen. Ten eerste blijkt de datum van uw lidmaatschap tot MRD - 2019 - gelijk te lopen met uw vierde verzoek om internationale bescherming dat u indiende op 29 januari 2019. Het lijkt er dus sterk op dat uw engagement voor MRD eerst en vooral aangewakkerd werd door uw voornemen een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Immers, hoewel u reeds sinds 25 maart 2013 in België verblijft besloot u niet eerder dan 2019 lid te worden van MRD.

Bovendien verklaarde u in het kader van uw tweede verzoek dat u in België lid werd van de oppositiepartij USN en tevens (nog steeds) lid was van de oppositiepartij UDJ. U verklaarde toentertijd reeds deelgenomen te hebben aan betogingen en activiteiten van deze oppositiepartijen in België. In het kader van uw tweede verzoek werd door het CGVS reeds het volgende geargumenteed met betrekking tot uw politieke activiteiten *sur place*: "Aangaande uw bewering dat u en uw zus in het geval van een terugkeer naar Djibouti tevens vervolging vrezen als gevolg van jullie lidmaatschap van de Union Djiboutienne pour la Démocratie et la Justice (UDJ) in België, en jullie deelname aan in België door de Union pour le Salut National (USN) georganiseerde activiteiten, dient dan weer opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen, alsook die van uw zus, blijkt dat jullie in België, net als in Djibouti, slechts gewone leden zouden zijn van de UDJ (Gehoorverslag CGVS, 26 september 2014, pp. 4-5). Geen van jullie beiden zou in België, net als in Djibouti, immers een functie bij de partij bekleden. Noch zouden jullie activiteiten georganiseerd hebben of een rol bij de organisatie van de activiteiten van de UDJ en de USN gespeelde hebben. U zelf zou wel aan enkele betogingen en een bijeenkomst deelgenomen hebben (Gehoorverslag CGVS, 26 september 2014, pp. 4-5), maar wist dit slechts deels te staven – met name aan de hand van een foto van uw deelname aan één betoging en één bijeenkomst. U zus zou omwille van haar suikerziekte dan weer amper deelgenomen hebben aan activiteiten (Gehoorverslag CGVS, 26 september 2014, pp. 4-5; Vragenlijst CGVS, F.(...) H.(...) B.(...), 24 juli 2014, pp. 1-4; Gehoorverslag CGVS, F.(...) H.(...) B.(...), 26 september 2014, pp. 1-5). Bijgevolg dienen jullie in België, net als in Djibouti, eerder beschouwd te worden als sympathisanten van de UDJ, en bij uitbreiding de USN, dan als activisten; en is het hoogst onwaarschijnlijk dat de Djiboutiaanse overheid weet zou hebben van de enkele activiteiten die u, als sympathisant, in België zou bijgewoond hebben. Dit, te meer u noch tijdens uw eerste asielaanvraag, noch in onderhavige aanvraag wist aan te tonen dat jullie omwille van jullie lidmaatschap van de UDJ destijds reeds problemen met de Djiboutiaanse autoriteiten zouden gekend hebben, dat u en uw zus reeds vóór jullie vertrek lid waren van de USN (cfr. supra), en dus vóór jullie vertrek uit Djibouti reeds in de negatieve aandacht stonden van de Djiboutiaanse overheden. Aan dit alles dient nog toegevoegd te worden dat er met betrekking tot asielaanvragen gegrond op activiteiten buiten het land van herkomst (*Réfugié sur place*) een bijzondere bewijslast geldt. Indien een asielzoeker niet vervolgd werd in zijn land van herkomst is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich immers

geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging. Internationale bescherming kan slechts gegrond zijn op elementen die ontstaan zijn nadat u Djibouti verlaten heeft wanneer het aannemelijk is dat de Djiboutiaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten in België én er bovendien aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten van die aard zijn dat zij kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door de Djiboutiaanse overheden. Uit bovenstaande vaststellingen – alsook de vaststellingen van het Commissariaat-generaal in gevolge uw eerste asielaanvraag in België (cfr. supra) – blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u en uw zus vóór jullie komst naar België individueel vervolgd zouden zijn geweest door de Djiboutiaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u vóór jullie komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Djiboutiaanse autoriteiten stond (cfr. supra), kan er rekening houdend met jullie profiel en achtergrond, redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Djiboutiaanse autoriteiten jullie handelingen na jullie vertrek uit Djibouti niet op de voet gevolgd hebben, en derhalve niet op de hoogte zijn van de activiteiten die jullie, als sympathisant, in België zouden bijgewoond hebben. Daarenboven slaagde u er niet in het tegendeel aan te tonen. " (zie beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 10 maart 2016).

De vaststelling dat u in het kader van uw vierde verzoek beweert in 2019 lid te zijn geworden van MRD in België en beweert deelgenomen te hebben aan een demonstratie voor de Djiboutiaanse ambassade en om uw beweringen te ondersteunen een kopie van een persoonlijke foto genomen voor de Djiboutiaanse ambassade [in Brussel] neerlegt doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, er is geen enkel concreet bewijs dat de Djiboutiaanse autoriteiten werkelijk op de hoogte zouden zijn van uw deelname aan deze demonstratie, laat staan dat deze autoriteiten u hierom vijandig zouden bejegenen of vervolgen bij terugkeer naar Djibouti. Daarnaast is het, zoals eerder uitgebreid geargumenteed, niet aannemelijk dat u werkelijk vervolgd werd in Djibouti omwille van uw politieke activiteiten. Het is ten slotte niet ernstig de Djiboutiaanse autoriteiten dermate te onderschatten door te menen dat ze het verschil niet kunnen maken tussen de talrijke Djiboutiaanse migranten in het buitenland die om opportunistische of om persoonlijke redenen meelopen met manifestaties en de individuen die effectief een bedreiging vormen voor het regime of de fundamenteën van de Djiboutiaanse staat. Bijgevolg kan niet worden ingezien waarom de Djiboutiaanse autoriteiten u in het bijzonder zouden viseren bij terugkeer naar Djibouti. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat uw deelname aan een demonstratie in België voor de Djiboutiaanse ambassade ertoe zou leiden dat u bij terugkeer vervolging zou moeten vrezen door de Djiboutiaanse autoriteiten.

Wat betreft de door u neergelegde kopie van een lidkaart van MRD op naam van H.(...) B.(...) F.(...) uitgereikt te Brussel (België) in 2019 en de door u neergelegde kopie van een attest van MRD opgesteld door D.(...) A.(...) F.(...) (DAF), voorzitter van MRD, op 23 augustus 2019 te Kortrijk, kan slechts gezegd worden dat uw lidmaatschap van MRD dat een aanvang nam in 2019 in België zoals hoger geargumenteed geen vrees voor vervolging in uw hoofd kan staven."

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat de documenten allemaal ernstig zijn, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 14 januari 2020 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS